

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ

Οι τέσσερις άξονες
**ΤΙ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ
Ο ΝΕΟΣ ΝΟΜΟΣ
ΤΟΥ ΒΟΡΙΑ**

ΜΑΡΙΑ ΓΑΒΟΥΝΕΛΗ,
Α. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΗΣ,
Γ. ΠΑΠΑΣ, ΕΥΗ ΣΑΛΤΟΥ
Σ. 26-27

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

Γράφει στα «ΝΕΑ»
**ΠΟΥ ΠΑΜΕ;
ΥΠΟΧΩΡΟΥΜΕ
Ή ΛΕΙΠΟΥΜΕ
ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ**

Σ. 22-23

Η Ελλάδα
βρίσκεται
στο περιθώριο,
ο Ελληνισμός
είναι υπό πίεση

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Τα ανοικτά μέτωπα
**ΤΑ ΠΑΝΩ ΚΑΤΩ
ΣΕ Μ. ΑΝΑΤΟΛΗ
ΚΑΙ ΟΥΚΡΑΝΙΑ**

Ι.Ν. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ, ΝΑΤΑΣΑ ΜΠΑΣΤΕΑ,
Σ. ΝΤΑΛΗΣ, Γ. ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ,
Γ. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΣ Σ. 30, 43, 46-47
ΚΑΙ ΚΥΡΙΟ ΔΡΟΦΟ Σ. 2

17-18 ΜΑΪΟΥ 2025 ■ ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ €2,00

ΤΑ ΝΕΑ

ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ

ΤΖΟΡΤΖ ΚΛΟΥΝΙ
Μιλάει στα «ΝΕΑ»

**«ΤΑ ΓΛΥΠΤΑ ΘΑ ΓΥΡΙΣΟΥΝ.
ΤΟ ΞΕΡΩ ΟΤΙ ΘΑ ΓΥΡΙΣΟΥΝ»**

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΔΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ Σ. 8-9

Η ΤΕΧΝΗΤΗ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ

Αξιολόγηση ΣΟΚ ΚΑΙ ΔΕΟΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ

- Η αρχή έγινε με την αξιολόγηση, για πρώτη φορά μέσω AI, 205.000 δημοσίων υπαλλήλων σε σύνολο 600.000
- **Τα αποτελέσματα:** ❶ Κόπηκαν περίπου 40.000 υπάλληλοι «υψηλής απόδοσης» ❷ Κρίθηκαν άριστοι μόλις 4.000 έως 4.500
- ❸ Ξαναστάλθηκαν στις επιτροπές εποπτείας 11.000 για επανεξέταση
- ❹ Κρίθηκαν και παραπέμφθηκαν ως «χαμηλής απόδοσης» 1.200

ΖΟΟΗ ΣΤΑ «ΝΕΑ» ΠΕΤΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Σ. 54-55

Γράφουν & μιλούν

**ΝΟΝΤΑΣ
ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ**
Αντιπρόεδρος
Moody's

Σ. 38-39

**ΗΛΙΑΣ
ΤΖΕΜΠΕΤΟΝΙΔΗΣ**
Καλλι. διευθυντής
Τεάτρο Σαν Κάρλο
της Νάπολι

Σ. 60-61

**ΝΙΚΟΣ
ΜΑΡΑΝΤΖΙΑΔΗΣ**
Καθηγητής
Παν. Μακεδονίας

Σ. 19

**ΧΡΗΣΤΟΣ
ΡΟΖΑΚΗΣ**
Γρα. υπουργός
Εξωτερικών

Σ. 52

**ΕΛΕΝΗ ΛΟΥΡΗ
ΔΕΝΑΡΙΝΟΥ**
Γρα. υποδιευκτιρα
Τράπεζας Ελλάδας

Σ. 39

**ΚΑΡΛΟ
ΜΑΣΑΛΑ**
Καθηγητής Παν.
Εθνικών Δυνάμεων
του Μονάχου

Σ. 45

**ΖΜΠΙΓΚΝΙΕΦ
ΠΡΑΪΣΝΕΡ**
Πολωνός συνθέτης

ΠΡΟΣΩΠΑ

Int.

Οι δρόμοι
της οργής

**36
ΣΕΛΙΔΕΣ**

Int.

Γράφουν
ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΗΤΣΟΣ, ΙΝΩ ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ,
ΣΟΦΙΑ ΓΑΛΑΝΗ, ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΜΕΡΜΗΓΚΑ,
ΓΙΑΝΝΗΣ Χ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΗΛΙΑΣ ΡΟΥΜΠΑΝΗΣ,
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ,
ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΤΣΟΥΡΑΠΑΣ

Μιλάει ο Ινγκο Σούλτσε
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΣ

**ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΠΟΥ ΞΕΡΑΜΕ
ΕΧΕΙ ΠΕΘΑΝΕΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ**

ΕΡΕΥΝΑ

**ΛΥΣΗ ΓΙΑ ΣΤΕΓΗ
ΜΕ ΑΝΤΙΠΑΡΟΧΗ
ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ**

ΜΑΡΙΑ ΒΟΥΡΓΑΝΑ, Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ,
ΓΙΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Σ. 35-37

FINAL FOUR

**ΧΡΥΣΟΙ ΤΖΙΡΟΙ
ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ
ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ**

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΖΙΑΣ ΟΜΑΔΑ

ΑΥΤΟΨΙΑ

**ΟΤΑΝ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ
ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ
ΣΤΟΥ ΦΙΛΟΠΑΠΠΟΥ**

ΚΦΙΓΕΝΕΙΑ ΒΙΡΒΙΔΑΚΗ Σ. 58-59

01

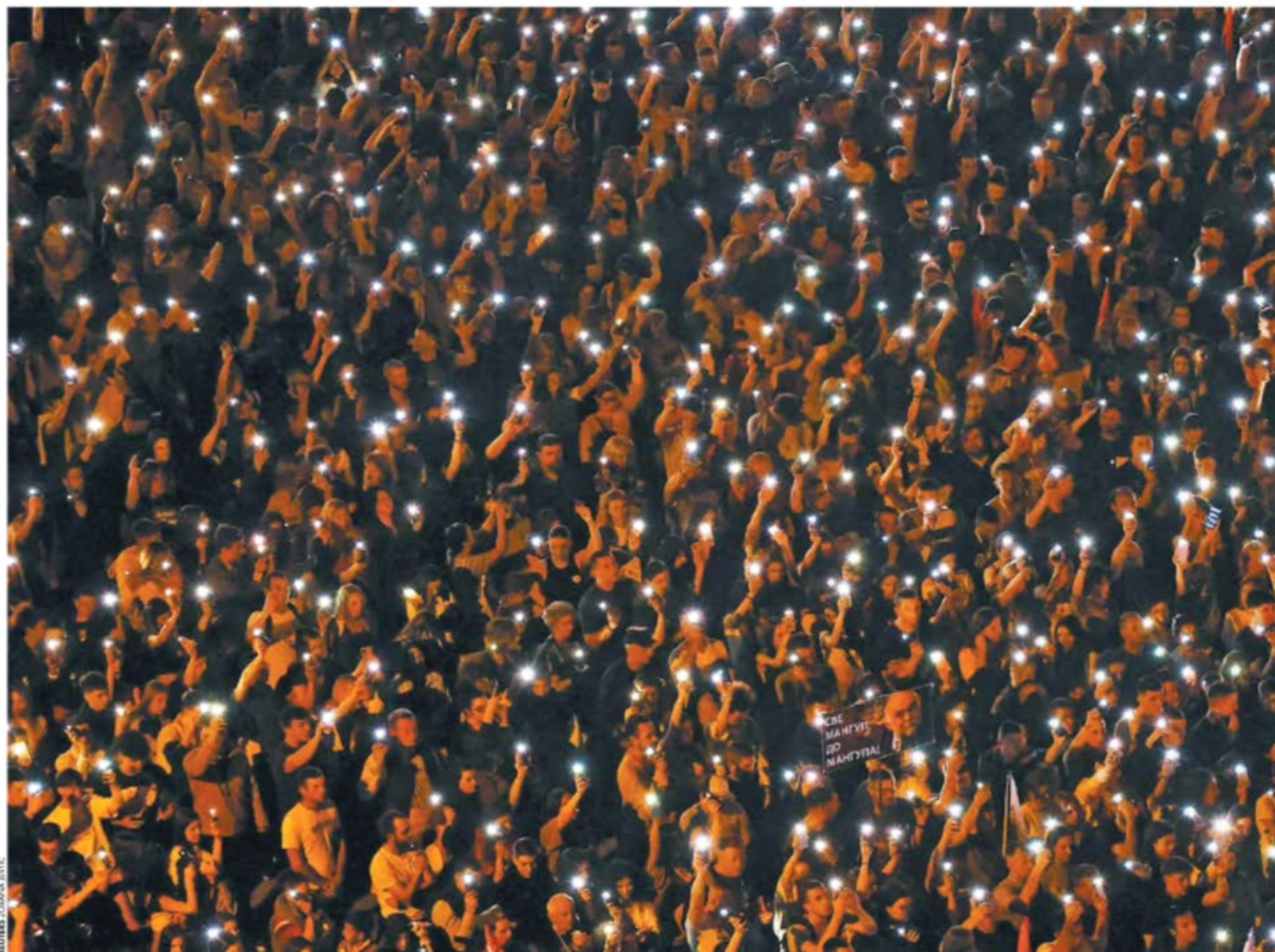
ΜΑΪΟΣ
2025

TA NEA
Int.

Για όσους επιμένουν να διαβάζουν

Οι δρόμοι της οργής

JAMES J. SMITH / GETTY IMAGES

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ

Πώς η νέα γενιά επιστρέφει στους δρόμους

Οι κινητοποιήσεις των νέων σήμερα δεν κινούνται από μεγάλα συνθήματα, αλλά από εμπειρίες που τραυματίζουν και περιστατικά που σοκάρουν. Σε κάθε περίπτωση, πρόκειται για αντιδράσεις σε γεγονότα που βιώθηκαν ως όρια: τραύματα που δεν μπορεί να απορροφήσει η ιδιωτική σφαίρα και ζητούν δημόσια απάντηση

↑ Σέρβοι φοιτητές ανάβουν τους φακούς των κινητών τους κατά τη διάρκεια διαδήλωσης κατά της κυβέρνησης στο Κράλιεβο

Γράφει
ο **Γεράσιμος
Τσουράπας**

Καθηγητής
Διεθνών Σχέσεων
στο Πανεπιστήμιο
της Γλασκώβης

Μια νέα μορφή πολιτικής κινητοποίησης αναδύεται ταυτόχρονα σε διαφορετικά σημεία του κόσμου. Στη Γαλλία, την Ελλάδα, τη Σερβία, την Τουρκία ή τις Ηνωμένες Πολιτείες, χιλιάδες νέοι άνθρωποι υψώνουν φωνή διαμαρτυρίας. Οι μορφές είναι άτυπες, οι αφορμές ποικίλες. Η παρουσία τους όμως είναι σταθερή. Δεν εμπνέονται απαραίτητα από επαναστατικά αιτήματα, ούτε στοχεύουν πάντοτε στην ανατροπή της εξουσίας αντίθετα, συγκροτούνται γύρω από το βίωμα της αδικίας, της θλίψης και της ανάγκης για πολιτική παρουσία. Η δράση τους αναδύεται ως πηκτική και πρακτική ανάγκη σε έναν κόσμο όπου οι θεσμοί φθίνουν, η λογοδοσία υποχωρεί και η σχέση με την εξουσία θολώνει. Η πολιτικοποίηση τους δεν γεννιέται από προκαθορισμένα ιδεολογικά πλαίσια, αλλά από επώδυνες εμπειρίες που μετατρέπονται σε συλλογική πράξη. Οι κινητοποιήσεις αυτές της γενιάς δεν κινούνται από μεγάλα συνθήματα, αλλά από εμπειρίες που τραυματίζουν και περιστατικά που σοκάρουν. Σε κάθε περίπτωση, πρόκειται για αντιδράσεις σε γεγονότα που βιώθηκαν ως όρια: τραύματα που δεν μπορεί να απορροφήσει η ιδιωτική σφαίρα και ζητούν δημόσια απάντηση.

Η επιστροφή στους δρόμους δεν βασίζεται σε μια ξεκάθαρη ιδεολογική τοποθέτηση, αλλά σε μια απλή διαπίστωση: ότι κάτι έχει χαθεί στη σχέση πολιτών και κράτους. Στην Τουρκία, η φυλάκιση του δημάρχου Κωνσταντινούπολης δεν ανέτρεψε την πολιτική ισορροπία, αλλά κινητοποίησε χιλιάδες κόσμου. Στη Σερβία, η κατάρρευση μιας υποδομής ανέδειξε την ευρύτερη διαφθορά του κράτους. Σε κάθε περίπτωση, οι συμμετοχές δεν εκκινεί από κομματικό κάλεσμα, αλλά από την ανάγκη να διατυπωθεί, δημόσια και συλλογικά, ότι αυτά η πραγματικότητα δεν μπορεί να θεωρείται φυσιολογική. Οι αφορμές διαφέρουν. Άλλοτε πρόκειται για μια θεσμική εκτροπή, άλλοτε για μια τραγωδία ή για την αίσθηση ότι το πολιτικό σύστημα έχει πάψει να ακούει. Πίσω όμως από κάθε κινητοποίηση διακρίνεται η ίδια ανάγκη: να αποκατασταθεί μια αίσθηση παρουσίας και ευθύνης εκεί που το κράτος φαίνεται να απουσιάζει.

ΕΛΛΑΔΑ «Δεν έχω οξυγόνο»

Το σιδηροδρομικό δυστύχημα στα Τέμπη, τον Φεβρουάριο του 2023, δεν προκάλεσε μόνο συγκίνηση. Ανέδειξε με τρόπο ωμό τις διαχρονικές παθογένειες ενός κρατικού μηχανισμού που απέτυχε να προστατέψει τη ζωή πολιτών, κυρίως νέων. Οι περισσότεροι επιβάτες του InterCity 62 ήταν φοιτητές που επέστρεφαν από το τριήμερο της Καθαράς Δευτέρας. Ο αριθμός των νεκρών αλλά κυρίως οι συνθήκες της σύγκρουσης μετατράπηκαν σε σημείο καμπής για μια γενιά που είχε ήδη μεγαλώσει μέσα στην ανασφάλεια. Οι πρώτες αντιδράσεις από νέους οργανώθηκαν αυθόρμητα. Τα συνθήματα «Πάρε με όταν φτάσεις» και «Δεν έχω οξυγόνο»

↑
Το Σύνταγμα και οι γύρω δρόμοι πλημμυρισμένοι από κόσμο στο μεγάλο συλλαλητήριο κατά την επέτειο δύο χρόνων από το σιδηροδρομικό δυστύχημα στα Τέμπη

→
Διαδηλωτές συγκεντρώνονται για να διαμαρτυρηθούν κατά του γαλλικού ακροδεξιού κόμματος Εθνική Συσπείρωση στην Πλας ντε Λα Ρεπουμπλικ

μόσιους χώρους. Σε πολλές περιπτώσεις, οι φοιτητές δεν περιορίστηκαν στη διατύπωση αιτημάτων, αλλά επιχείρησαν να ερευνήσουν οι ίδιοι την αλυσίδα των ευθυνών, μέσω συλλογικών πρωτοβουλιών και συμμετοχής σε νομικές ενέργειες. Το γεγονός ότι η ποινική δίκη για το δυστύχημα παραμένει σε εκκρεμότητα σχεδόν δύο χρόνια μετά τον εκσπένση το αίσθημα θεσμικής δυσπιστίας. Η πολιτικοποίηση που προέκυψε μέσα από τα Τέμπη δεν οργανώθηκε κομματικά, ούτε αρθρώθηκε μέσω ιδεολογικών προγραμμάτων. Ήταν αποτέλεσμα μιας συλλογικής τραυματικής εμπειρίας, που μετατράπηκε σε μαζική απαίτηση για αξιοπρέπεια και δικαιοσύνη. Για μια γενιά που ενσωμάτωσε μέσα στην κρίση, στην πανδημία και στην ανασφάλεια για την κλιματική αλλαγή, η τραγωδία αυτή έθεσε ένα όριο: ότι η ζωή δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται ως παράπλευρη απώλεια.

ΓΑΛΛΙΑ Φοιτητές και νέοι εργαζόμενοι

Στη Γαλλία, δεκάδες χιλιάδες πολίτες κατέβηκαν στους δρόμους τους τελευταίους μήνες, όχι με μισθολογικά αιτήματα αλλά για να αντιδράσουν στη σταδιακή «κανονικοποίηση» της ακροδεξιάς στον πολιτικό λόγο και την κυβερνητική πρακτική. Η αφορμή ήταν η εμφανής προσέγγιση του προέδρου Μακρόν με τη ρητορική και τις θέσεις της Μαρίν Λεπέν, γεγονός που για πολλούς σηματοδότησε μια επικίνδυνη μετατόπιση του πολιτικού κέντρου προς συγκεντρωτικές και

αυταρχικές πρακτικές. Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν τον Μάρτιο του 2025, με αφορμή αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές πρωτοβουλίες. Σύντομα εξελίχθηκαν σε μια ευρύτερη έκφραση ανουσιάζας για τη θεσμική αποδιάρθρωση και την αποδυνάμωση των δημοκρατικών εγγυήσεων. Ο κορμός του κινήματος συγκροτήθηκε από μαθητές, φοιτητές και νέους εργαζόμενους, που βλέπουν με σκεπτικισμό τη διολίσθηση προς έναν δημόσιο λόγο λιγότερο ανεκτικό και πλουραλιστικό. Πολλοί κρατούσαν χειροποίητα πλακάτ, αναδεικνύοντας την ανάγκη να τεθεί ένα όριο σε αυτή τη διολίσθηση, πριν καταστεί μη αναστρέψιμη.

Η πρωτομαγιά ανέδειξε το εύρος αυτής της κινητοποίησης, συσπειρώνοντας συνάδελφους, εκπαιδευτικούς, παράτυπους μετανάστες, περιβαλλοντικές οργανώσεις και πολίτες που διαδήλωναν για πρώτη φορά. Οι φοιτητικοί σύλλογοι οργανώσαν δημόσιες συζητήσεις, καλλιτεχνικές παρεμβάσεις και συλλογικές δράσεις υπέρ των πολιτικών δικαιωμάτων. Οι ανουσιάζες τους δεν είναι στιγμιαίες ή αποκομμένες από το κοινωνικό σύνολο. Εκφράζουν έναν βαθύτερο προβληματισμό για το ποια είναι η σημερινή σημασία της γαλλικής Δημοκρατίας και ποια πρέπει να είναι τα όριά της. Η ρατσιστική ρητορική, η αυτονομική βία και η θεσμική αδιαφορία δεν εκλαμβάνονται πλέον ως περιθωριακές παρεκκλίσεις, αλλά ως όψεις μιας νέας πολιτικής κανονικότητας. Αν και αποστασιοποιημένοι από παραδοσιακά κόμματα, πολλοί νέοι εντάσσονται σε φοιτητικές οργανώσεις, ομάδες ΛΟΑΤ+ και δίκτυα αλληλεγγύης προς

μετανάστες. Η πολιτική τους παρουσία δεν επιδιώκει οραματικά συνθήματα. Αντίθετα, εστιάζει στη συλλογική οργάνωση, στην επιμονή και στην επαγρύπνηση απέναντι στη διολίσθηση του δημόσιου λόγου προς τον αυταρχισμό.

Ο Μάιος του '68 εξακολουθεί να λειτουργεί ως πολιτικό και συμβολικό σημείο αναφοράς για τη γαλλική κοινωνία. Πενήντα επτά χρόνια μετά, οι σημερινές κινητοποιήσεις δεν αναπαράγουν τις μορφές και τα αιτήματα εκείνης της εποχής. Όμως διατηρούν κάτι από την ίδια ένταση: μια συλλογική αγωνία για τη φθορά των δημοκρατικών ερεισμάτων και την ανάγκη να ανακτηθεί ο δημόσιος χώρος ως πεδίο πολιτικής αντιπαράθεσης.

ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ Αρνούνται η σιωπή

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, δύο κόμματα διαμαρτυρίας εκτυλίσσονται ταυτόχρονα: η πολιτική κινητοποίηση απέναντι στην επιστολή του Τραμπ και σε ό,τι αυτή συμβολίζει, και ένα φοιτητικό κίνημα αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη, σε ολόκληρη τη χώρα. Το δεύτερο ξεκίνησε στα μέσα Απριλίου με την κατάληψη του Πανεπιστημίου Κολομβίας και σύντομα εξαπλώθηκε σε περισσότερες από 140 πανεπιστημιούπολεις. Πάνω από 3.000 συλλήψεις έχουν καταγραφεί. Οι περισσότεροι διαδηλωτές είναι προπτυχιακοί και μεταπτυχιακοί φοιτητές, αλλά και διδακτικό και ερευνητικό προσωπικό. Ανάμεσα τους και πολλοί εθελοντές καταγωγής, που απορρίπτουν τις κατηγορίες περί αντισιωνισμού και

↑ Νεαροί Αμερικανοί διαδηλώνουν στο Μανχάταν της Νέας Υόρκης εναντίον της σπλοκατοχής

εντάσσονται τη δράση τους σε ένα ευρύτερο πλαίσιο πηκτικής διαμαρτυρίας. Τα αιτήματα ποικίλουν: διακοπή θεσμικών συνεργασιών με ισραηλινά ιδρύματα, απόσυρση επενδύσεων, οικονομική διαφάνεια, αμνηστία για τους συλληφθέντες. Παρόλο, το βαθύτερο διακήρυξη είναι: η επαναπολιτικοποίηση του πανεπιστημιακού χώρου. Οι καταλήψεις, οι καθίσματα διαμαρτυρίας και οι ολοκληρωτικές αγρυπνίες δεν έχουν απλώς τελετουργικό χαρακτήρα. Αποτελούν έκφραση μιας γενιάς που αρνείται τη σιωπή. Η αντίδραση των Αρχών υπήρξε άμεση και σκληρή: χρήση χημικών, συλλήψεις καθηγητών, επιδρομές με κρότους - λάμψεις, πειθαρχικές διαζεύξεις.

Παράλληλα, αναδύεται ένα ευρύτερο μέτωπο νέων ανθρώπων που εκφράζουν ενεργά την αντίθεσή τους στον Τραμπ. Η διαμαρτυρία δεν περιορίζεται στον πολιτικό του λόγο, αλλά αγγίζει θεμελιώδη ζητήματα δημοκρατίας, διαφάνειας και κρατικής αυθαιρεσίας. Στην Τζόρτζια, τη Φλόριντα και τη Νέα Υόρκη, η αλληλεγγύη προς την Παλαιστίνη συνδέεται οργανικά με τη διαμαρτυρία για την αυξανόμενη επιτήρηση, τον περιορισμό της πολιτικής έκφρασης, τη διάβρωση των θεσμών. Δεν πρόκειται μόνο για μεμονωμένες αντιδράσεις, αλλά για την επανεμφάνιση της πολιτικής στο πανεπιστημιακό και αστικό τοπίο. Οι αναφορές στα κινήματα των πολιτικών δικαιωμάτων επανέρχονται σε νέο πλαίσιο, εμπλουτισμένες από λόγο που αντλεί από την κριτική της αποικιοκρατίας, τον φεμινισμό και την παγκόσμια κοινωνική δικαιοσύνη. Το αποτέλεσμα είναι ένα ρεύμα πολιτικοποίησης που

